

РЕШЕНИЕ

№ 99

гр. Раднево, 15.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАДНЕВО в публично заседание на тринадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Асен Цветанов

при участието на секретаря Росица Д. Динева
като разгледа докладваното от Асен Цветанов Гражданско дело №
20225520100204 по описа за 2022 година

Предявени са установителни искове по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК с материалноправно основание чл. 99 ЗЗД във вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД.

Производството е образувано по искова молба на „ЮБЦ“ ЕООД срещу Й. АНГ. Г.. Ищецът твърди, че с анекс от 01.10.2019 г. към договор за цесия изкупил от „С.Г.Груп“ ООД, което последно дружество пък изкупило с договор за цесия от 16.10.2018 г. като цесионер от „БТК“ ЕАД, вземанията на последното дружество от негови клиенти, един от които бил ответникът. Твърди, че изкупеното правоотношение касае доставката на далекосъобщителни услуги по договор с индивидуален клиентски номер на абоната 15385794001 от 17.10.2016 г., по който са доставяни услуги за мобилен номер 0887323077 по тарифен план „Vivacom Smart M“ с месечна абонаментна такса от 23.99 лв. с ДДС за срок от 24 месеца, а с нов договор от 21.10.2016 г. била добавена нова услуга за номер 0877087331 по тарифен план „Vivacom Smart Call S“ с месечна абонаментна такса от 9,99 лв. с ДДС за срок от 24 месеца. Твърди, че вземанията по договора са в общ размер на 165,50 лв. и са посочени във фактура № *****/23.10.2018 г. за отчетен период от 22.09.2018 г. до 21.10.2018 г. в размер на 45,77 с ДДС за месечен абонамент, платима до 08.11.2018 г.; фактура № 1257098499/22.11.2018 г. за отчетен период от 22.10.2018 г. до 21.11.2018 г. в размер на 45,77 лв. с ДДС за

месечен абонамент, платима до 09.12.2018 г.; фактура № 1258732353/22.12.2018 г. за отчетен период от 22.11.2018 г. до 21.12.2018 г. в размер на 45,77 лв. с ДДС за месечен абонамент, платима до 08.01.2019 г.; фактура № 1260358541/22.01.2019 г. за отчетен период от 22.12.2018 г. до 21.01.2019 г. в размер на 45,77 лв. с ДДС за месечен абонамент, платима до 08.02.2019 г.; фактура № 1262074980/23.02.2019 г. за отчетен период от 22.01.2019 г. до 21.02.2019 г. в размер на 5,65 лв. с ДДС за месечен абонамент, платима до 11.03.2019 г.; фактура № 1263579700/22.03.2019 г. за отчетен период от 22.02.2019 г. до 21.03.2019 г. в размер на 1,12 лв. за лихва за забава за периода от 22.02.2019 г. до 21.03.2019 г., платима до 08.04.2019 г. Твърди, че ответникът не е погасил задължението си към доставчика на услуги, което е породило правото на доставчика едностранно да прекрати договора, като е настъпила деактивация на 19.03.2019 г. Твърди, че за двете прехвърляния на вземането било приложено към исковата молба уведомление до длъжника-ответник за връчване. Твърди, че за вземането за далекосъобщителни услуги е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 772/2021 г. на РС-Раднево, но ответникът не бил открит на известните адреси и поради това предявява иска на основание чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК. Поради това иска да се установи вземането му от ответника по издадената заповед за изпълнение относно главницата от 165,50 лв., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК до изплащане на вземането. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника Й. АНГ. Г., чрез назначения особен представител адв. А.-А., в който взема становище за допустимост на исковете, но поддържа тяхната неоснователност с твърдение за липса на доказателства за уведомяване на ответника за извършените цесии. Развива правни съображения за невъзможност за уведомяване на ответника за цесията чрез особения представител. Твърди, че страните не са били във валидно облигационно отношение към претендирания период, тъй като сроковете на договорите са били по 2 години и са били изтекли към 21.10.2018 г. Твърди, че от представените извлечения е видно, че ответникът не е потребявал услуги в процесния период, като се претендират само абонаментни такси след изтичане на срока на договора, което било неоснователно. Твърди, че част от вземанията са погасени с изтичане на 3-годишна давност. Иска от съда да отхвърли исковете като

неоснователни.

Съдът, като взе предвид исканията и доводите на страните, събраните по делото доказателства и съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта и предмета на производството:

От приетото за послужване ч.гр.д. № 772 по описа за 2021 г. на РС-Раднево се установява, че ищецът се е снабдил със заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 336/18.11.2021 г. за сумата 165,50 лв. - главница, представляваща незаплатени суми по договори за предоставяне на мобилни услуги от 17.10.2016 г. и от 21.10.2016 г. с клиентски номер 15385794001, за употребени далекосъобщителни услуги за периода от 22.09.2018 г. до 21.03.2019 г. Предмет на настоящото производство е установяване наличието на същото вземане.

Заповедта е връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК, поради което с разпореждане на съда от 07.02.2022 г. на основание чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК е указано на заявителя да предяви иск за установяване на вземанията си по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК. В законовия едномесечен срок е предявен настоящият иск. Налице е идентитет между претенциите, за които е издадена заповедта за изпълнение, и тези, предмет на производството по делото. Затова предявените искове са допустими.

По правната легитимация на ищеца като кредитор на вземането:

Въпросът за материалната легитимацията на ищеца е общ по отношение на всички обективно кумулативно съединени искове, поради което следва да бъде изследван преди разглеждане на предпоставките за основателността на всеки един от тях.

Ищецът извлича правото си да претендира процесните суми от факта, че е придобил претендираните вземания по договори за предоставяне на мобилни услуги от 17.10.2016 г. и от 21.10.2016 г., въз основа на договор за цесия от 16.10.2018 г., сключен между „БТК“ ЕАД и „С.Г.Груп“ ООД и последващо сключен договор за цесия от 01.10.2019 г. между „С.Г.Груп“ ООД и ищеца „ЮБЦ“ ЕООД. Затова, за да бъде титуляр на процесното вземане и кредитор на ответника по процесния договор, в тежест на ищеца е да установи осъществяването на така описаното прехвърляне на вземания, т.е. наличието на валидни договори за цесия, уведомяването на длъжника за

прехвърлянето съгласно чл. 99, ал. 3 ЗЗД.

По делото е приет като писмено доказателство договор за прехвърляне на вземания /цесия/ № 4600008855 от 16.10.2018 г. /л.33-38/, с който „БТК“ ЕАД е прехвърлило на „С.Г.Груп“ ООД свое вземане срещу Й. АНГ. Г. в размер на 165,60 лв. С пълномощно /л.38/ и уведомление за цесия /л.42/ „БТК“ ЕАД е дало права на цесионера „С.Г.Груп“ ООД да уведоми длъжника Й. АНГ. Г. за цесията.

По делото е приет като писмено доказателство договор за цесия от 01.10.2019 г. и приложение № 1 /л.30-32/, от които е видно, че „С.Г.Груп“ ООД е прехвърлило на „ЮБЦ“ ЕООД придобитото по-рано вземане срещу Й. АНГ. Г. в размер на 165,60 лв.

По делото няма представени от ищеца доказателства за уведомяване на длъжника за цесиите, поради което съдът приема за установено, че ищецът не доказва уведомяване на ответника за извършените цесии.

За да има действие прехвърлянето на вземането по отношение на длъжника, а и спрямо третите лица, същото следва да му бъде съобщено надлежно – чл. 99, ал. 4 ЗЗД. До момента на уведомяване за извършеното прехвърляне на вземанията, за длъжника надлежен кредитор е цедентът. Нормата на чл. 99, ал. 3 ЗЗД задължава предишния кредитор да извърши посоченото уведомяване. Затова съобщението от новия кредитор няма предвиденото в чл. 99, ал. 3 и ал. 4 ЗЗД действие. Това обаче не означава, че предишният кредитор няма правото да упълномощи новия кредитор да извърши съобщаването до длъжника като негов пълномощник. Това упълномощаване не противоречи на разпоредбите на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 ЗЗД. Длъжникът би могъл да се защити срещу неправомерно изпълнение в полза на трето лице, като поиска доказателства за представителната власт на новия кредитор. В посочения смисъл е съдебната практика на ВКС, обективирана в решение № 137/2.06.2015 г. по гр.д. № 5759/2014 г. на ВКС, III г.о. Затова представеното от ищеца уведомление за цесия /л.42/ към исковата молба, изходящо от него, в качеството му на цесионер, както и в качеството му на пълномощник на цедента, е годно да уведоми длъжника за извършената цесия на процесното вземане. По делото обаче ищцовото дружество не е представило доказателства въобще да е уведомяван длъжникът за цесиите, преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.

410 ГПК. От значение за уведомяването по чл. 99, ал. 3 ЗЗД е достигането до знанието на длъжника на данни за сключените договори за цесия с оглед обстоятелството на „замяна” на страна в заемното правоотношение.

Принципно утвърдителна е съдебната практика през последните години, че връчването на уведомлението за цесия е възможно чрез връчване в хода на процеса на длъжника, било то чрез приложение на уведомлението към исковата молба, било чрез изрично волеизявление за цесията в исковата молба. В решение № 123 от 24.06.2009 г. по т.д. № 12/2009 г. на ВКС, 2-ро ТО, е посочено, че установеното в чл. 99, ал. 4 ЗЗД задължение на цедента да съобщи на длъжника за извършеното прехвърляне на вземането има за цел да защити длъжника срещу ненадлежно изпълнение на неговото задължение, т. е. срещу изпълнение на лице, което не е носител на вземането. Доколкото прехвърленото вземане е възникнало от правоотношение между длъжника и стария кредитор /цедента/, напълно логично е въведеното от законодателя изискване съобщението за прехвърлянето на вземането да бъде извършено именно от стария кредитор /цедента/. Само това уведомяване ще създаде достатъчна сигурност за длъжника за извършената замяна на стария му кредитор с нов и ще обезпечи точното изпълнение на задълженията му, т. е. изпълнение спрямо лице, което е легитимирано по смисъла на чл. 75, ал. 1 ЗЗД. Ето защо, правно релевантно за действието на цесията е единствено съобщението до длъжника, извършено от цедента /стария кредитор/, но не и съобщението, извършено от цесионера /новия кредитор/. В този смисъл е и задължителната съдебна практика - Тълкувателно решение № 142-7 от 11.11.1954 г. на ОСГК на Върховен съд, относима и към момента поради липсата на законодателна промяна в чл. 99 ЗЗД след това /обн. ДВ. бр. 275 от 22 Ноември 1950г./.

С оглед спора в съдебната практика за уведомлението за цесия чрез връчване на особен представител, съдът намира, че следва да даде отговор на правния въпрос: „При предявен установителен иск по реда чл. 422, ал. 1 ГПК възможно ли е връчване на уведомлението за извършена цесия в производството по чл. 422, ал. 1 ГПК при представителство на ответника от особен представител, назначен в процедура по чл. 47, ал. 6 ГПК?“.

В законодателството липсва изричен отговор на посочения по-горе правен въпрос, поради което съдебната практика е тази, която е формирала

отговор на въпроса, при тълкуване на законовата уредба. В решение от 22.01.2019 г., постановено по в.т.д. № 1342/2018 г. на ОС-Стара Загора, ТО, влязло в законна сила на 22.01.2019 г., съдебният състав е извел заключение, че ответникът е бил представляван от назначен от съда представител, след провеждане на процедура по чл. 47 ГПК, на който са били връчени съдебните книжа, следователно до фактическо връчване на книжата, сред които и уведомлението за прехвърлянето на вземането, с материалноправен ефект по чл. 99, ал. 4 ЗЗД, не се е стигнало и предаването на уведомлението на процесуалния представител на ответника не може да се приравни на надлежно уведомяване на длъжника, поради особения характер на представителството, осъществявано от назначен от съда представител по чл. 47, ал. 6 ГПК. В решение № 74 от 27.07.2017 г., постановено по в.т.д. № 154/2017 г. на Апелативен съд – Бургас, ТО, влязло в законна сила на 18.09.2018 г. поради недопускането му до касационно обжалване с определение № 567/18.09.2018 по к.д. № 3153/2017 г. на ВКС, 2 ТО, съдебният състав е извел заключение, че не е налице известяване чрез връчване на уведомленията до длъжниците, като приложения към исковата молба, които са били представлявани от назначени от съда представители, след провеждане на процедура по чл. 47 ГПК, на които са били връчени съдебните книжа, тоест до фактическо връчване на книжата, сред които и уведомленията за прехвърлянето на вземането, с материалноправен ефект по чл. 99, ал. 4 ЗЗД, не се е стигнало и предаването на уведомленията на процесуалните представители не може да се приравни на нотифициране на длъжниците, поради особения характер на представителството, осъществявано от назначен от съда представител по чл. 47, ал. 6 ГПК. В този смисъл са също и: решение № 2 от 06.01.2020 г. по в.гр.д. № 1370/2019 г. на ОС-Стара Загора, решение № 639 от 02.12.2019 г. по в.гр.д. № 1353/2019 г. на ОС-Стара Загора, решение от 08.11.2019 г. по в.т.д. № 1246/2019 г. на ОС-Стара Загора, решение от 29.10.2019 г. по в.т.д. № 1263/2019 г. на ОС-Стара Загора, решение № 144 от 09.06.2022 г. по в.т.д. 20225501000086/2022 г. на ОС-Стара Загора, решение № 166 от 27.06.2022 г. по в.т.д. 20225501000087/2022 г. на ОС-Стара Загора, и други.

В решение № 198 от 18.01.2019 г. по т.д. № 193/2018 г. на ВКС, 1 ТО, съдебният състав е посочил, че в хипотезата на осъдителен иск за заплащане на суми по договор за кредит, в исковата молба по който е обективизирано

изявление на банката-ищец, че упражнява правото си да направи целия дълг по кредита предсрочно изискуем, поради осъществяване на предвидените в договора или закона предпоставки, връчването на особения представител представлява надлежно уведомяване на длъжника-ответник. Действително, в това съдебно решение се касае за обявяване на предсрочна изискуемост на кредита по смисъла на чл. 60, ал. 2 ЗКИ, а не на уведомление за извършена цесия по смисъла на чл. 99, ал. 4 ЗЗД, но съдебният състав е заключил, че връчването на уведомлението на особения представител е надлежно, тоест настъпват материалните предпоставки на връчването. Съдебният състав, вероятно, е обосновал този свой правен извод въз основа на това, че последователно в практиката на ВКС: решение № 148/02.12.2016г. по т.д. № 2072/2015г. на ВКС, I т.о., решение № 25/03.05.2017г. по гр.д. № 60208/2016г. на ВКС, II г.о. и др. се застъпвало становище, че банката, ако не е уговорено друго, може да избере начин за връчване на горепосоченото изявление на длъжника, вкл. и чрез нотариална покана и той ще е редовно осъществен, ако е била проведена процедура по чл. 50 ЗННД /идентичен с чл. 43 ЗЧСИ/ вр. чл. 47, ал. 1-5 ГПК - отсъствието от адреса по чл. 47 ГПК се удостовери от длъжностното лице, а съобщенията се считат за връчени, т.е. и без да е необходимо назначаване на особен представител в нотариалното производство.

Настоящият съдебен състав споделя правните изводи на съставите на ОС-Стара Загора и АС-Бургас, като не може да се съгласи с правните изводи, изведени от съдебния състав в решение № 198 от 18.01.2019 г. по т.д. № 193/2018 г. на ВКС, I ТО, по следните съображения: На първо място тези правни съображения не са задължителна съдебна практика съгласно изричното правило на чл. 290, ал. 3 ГПК и след отмяната на чл. 291 ГПК, поради което същите не са задължителни за долустоящите съдилища. От друга страна съдът намира, че процедурата по връчване на книжа по чл. 50 ЗННД е изрично уредена в законодателна възможност за нотариуса за връчване на книжа по реда на чл. 37 - 58 от Гражданския процесуален кодекс /което е напълно идентично като правен извод с оглед идентичната разпоредба на чл. 43 ЗЧСИ/, като следва да се държи сметка за компетентността на нотариуса да извършва определени действия с правни последици – чл. 569 ГПК, едно от които е по т.3 - връчването на нотариални покани, които имат изцяло материално правно действие, с каквато

компетентност съдът не разполага. По същите съображения и компетентността на ЧСИ да осъществява принудително събиране на вземания, в която връзка има правомощия да връчва книжа по реда на изпълнителния процес в ГПК. ЧСИ обаче нямат законово възложена компетентност да връчват книжа с материалноправно действие, извън компетентността да връчва книжа във връзка с движението на изпълнителните дела. Принципно разпоредбите в глава 6 на ГПК касаят връчването в производствата по ГПК, каквито са и производствата по принудително събиране на вземания /изпълнителния процес/. Но следва да се държи сметка за компетентността на органа, извършващ връчването. Съгласно чл. 2 ГПК съдилищата са длъжни да разгледат и разрешат всяка подадена до тях молба за защита и съдействие на лични и имуществени права – компетентността е изцяло процесуално правна. Връчване от съда в хода на висящ съдебен процес принципно има процесуално правно действие. Връчването може да има и материално правно действие, ако са налице предпоставките за това – връчено е лично на ответника документ, съдържащ изявление на ищеца или на друг правен субект с материално правно значение. Не е възможно обаче без законодателно предвидена възможност, например каквато е предвидена за нотариуса съгласно чл. 50 ЗННД или за ЧСИ съгласно чл. 43 ЗЧСИ, да се придаде компетентност на съда да връчва книжа по правилата на чл. 47 ГПК с материално правно значение, било то и чрез връчване на особен представител, чиито функции са само с процесуално правно естество и в хода на процеса, но не и извън него. Поради това съдът намира, че принципно няма предвидена законодателна възможност съдът да притежава компетентност да връчва на ответника книжа с материално правни последици по реда на чл. 47 ГПК, в това число и чрез връчването им на назначен по чл. 47, ал. 6 ГПК особен представител.

По изложените съображения съдът намира, че следва да отхвърли обективно съединените иски по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК като неоснователни поради липсата на действие на извършената цесия спрямо ответника, който не се установи да е уведомен за това по смисъла на чл. 99, ал. 4 ЗЗД.

При така изложените съображения не е необходимо развиване на съображения по същество за съществуването на материалното право.

По отношение на разноските:

При този изход на спора право на разноски има ответникът, но такива не са сторени, не са и поискани, поради което и не следва да се присъждат.

Мотивиран от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни предявените от „ЮБЦ“ ЕООД, вписано в търговския регистър с ЕИК 205680303, с адрес гр. София, бул. „България“ № 81, вх. В, ет. 8, действащо чрез адв. Г., срещу Й. АНГ. Г., ЕГН *****, с адрес гр. Раднево, *****, установителни иски по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК във вр. чл. 99 ЗЗД и чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД за признаване за установено наличието на вземане спрямо ответника за сумата от 165,50 лв. /сто шестдесет и пет лева и 50 ст./ - главница, представляваща незаплатени суми по договори за предоставяне на мобилни услуги от 17.10.2016 г. и от 21.10.2016 г. с клиентски номер 15385794001, за употребени далекосъобщителни услуги за периода от 22.09.2018 г. до 21.03.2019 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение за процесните суми по чл. 410 ГПК № 336 от 18.11.2021 г. по ч.гр.д. № 772 по описа за 2021 г. на РС-Раднево.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Окръжен съд – Стара Загора в двуседмичен срок от връчването на препис.

Съдия при Районен съд – Раднево: _____